

BAVÍ MĚ NEZÁVISLÉ DIVADLO

Rozhovor s ředitelkou divadla DISK Terezou Sochovou

Jsi dnes známá jako produkční a hlavně ředitelka divadla DISK. Co výkonná umělkyně? Věnovala se někdy divadlu na jevišti?

To si piš! Čistě amatérsky jako herečka. Začala jsem dělat divadlo v jedenácti letech, přišla jsem do Divadla Mladých v Táboře, což byl a stále je slavný soubor, který se zaměřoval na práci s dětmi. Zajímavé na tom bylo to, že to nebyl dramatař, kde bychom dělali nějaká cvičení a podobně, ale člověk rovnou stoupnul na jeviště a hrály se pohádky. Vždy dvě premiéry ročně. Okamžitě jsem věděla, že mě to bude bavit. Odsud jsem přešla do Divadelního souboru Tábor, což je ochotnický soubor při Divadle Oskara Nedbala v Táboře. Tak jsem hrála do doby, než jsem odešla na DAMU, kam jsem šla naštěstí studovat produkci a ne herectví.

A zvažovala jsi studium herectví?

Zvažovala. Nadchlo mě divadlo jako takové a svět kolem něj. Strašně mě bavilo stát na jevišti a začala jsem se připravovat na přijímačky na DAMU s mým tehdejším režisérem Pepou Konrádem. Sešli jsme se jednou, možná dvakrát a já jsem došla k tomu, že je to úplná blbost, že nejsem dobrá a že to není cesta, kterou chci jít. Zjistila jsem, že se dá studovat na JAMU divadelní manažerství nebo produkce na DAMU a že mě baví organizace věci v zákulisí. Zkusila jsem přihlášku na tyhle dvě školy a bylo jasno.

Vystudovala jsi DAMU. JAMU nevyšla?

Vybrala jsem si DAMU, i když mě vzali na obě školy. Bylo to velké rozhodování a neuvěříš, já jsem původně dokonce chtěla jít do Brna a DAMU jsem měla jako záložní školu, což je přece úplný bláznovství. Chápeš to? (smích)

Ne. Nicméně, zůstala jsi hned po škole v produkci DISKU?

V DISKU jsem začala pracovat už ve druhém ročníku, kdy jsem tam dělala povinnou praxi. Odcházela právě hospodářka a ředitel Michal Lázňovský mě oslovil, jestli bych o to neměla zájem. Já jsem tehdy dělala brigádně inspicientku v Divadle Nablízko a začala jsem s Honzou Nebeským pracovat na nezávislé produkci. Řekla jsem si, že stálý plat by byl hodně fajn, tak jsem na to tehdy kývla a začala lepit paragony a dělat

administrativu. Postupně se uvolnilo místo tajemnice, tak jsem to k tomu přibrala a takhle to šlo až na pozici vedoucí produkce a dnes ředitelku. Už jsem tam patnáct let.

Jak se za těch patnáct let DISK proměnil?

DISK jako scéna DAMU je specifikum. Nemůžeme si budovat nějakou kontinuální dramaturgii, ale to, na čem se můžeme vyřádit, jsou aktivity okolo. Proměňuje se tím, jak třeba personálně roste. Už jsme divadlo se sedmnácti zaměstnanci a mnoha externími spolupracovníky. Naším cílem je suplovat studentům profesionální provoz. To byl můj cíl, se kterým jsem šla do výběrového řízení na místo ředitelky. Chtěla jsem se obklopit lidmi, kteří budou profesionálové v oboru a zároveň budou schopni pedagogicky vést studenty.

Spojila jsi svůj dosavadní profesní život s DAMU, a tak tě asi nemohlo minout to, co nyní hýbe životem školy.

Jak vnímáš svědectví studentů i absolventů o fatálně narušených mezilidských vztazích, narušené komunikaci a důvěře mezi studenty a některými pedagogy?

Dokončení na straně 9

POKAŽDÉ HLEDÁME DOST SILNÝ PŘÍBĚH

Rozhovor s režisérem Romanem Švehlíkem

Jak se vám dnes hrálo?

Nějak se to celé rozložilo. Jsme z toho pořádně rozladění. První polovina byla v pohodě. Ale druhá... Nevím. Bylo to takové hektické. Každý jede odněkud, inscenace je třikrát přecvičená. Paní učitelka to hrála poprvé po dvou až třech zkouškách, neboť původní herečka musela zůstat doma, aby se mohla starat o maminku. A ještě mladý kluk odjížděl do Mnichova za prací.

Stalo se tedy něco v pauze, nebo jste tak prostě do toho vstoupili špatnou nohou?

To tak asi někdy na divadle bývá. Hra je o přesnosti, o jednotlivých střízích a předělech obrazů. A tím, že někdo řekne něco jinak, nedořekne, anebo začne mluvit do hudby, začne se to celé lámat.

Čím vás zaujal zrovna Deník Leošky Kutheilové?

Předlohu jsme hledali asi rok. A poctivě. Jsme totiž mezigenerační soubor, mám tam děcka z dramaťáku, kterým je sedmnáct, osmnáct, nejstarší mají kolem sedmdesáti. Jako soubor jsme hodně pročítali různé věci. A už při čtení se i mladí i staří k této hře přiklonili, že by mohla něco přinést. Pokaždé hledáme dost silný příběh. Snažím se repertoár

pokaždé rozdělit, abychom hráli jednou něco vážnějšího a pak něco komediálního. Ale nechceme, aby to byla nějaká hloupá komedie – jednoduchá dveřovka apod. Tedy už při čtení nám dramaturg Petry Kohutové sedla. Pak jsem Petře volal, jestli nám dá povolení, jestli jí to nezmrším. A říkala, že si s tím můžu dělat co chci (smích).

Upravoval jste hodně?

Úpravy textu prakticky žádné. Dramaturgizace je asi na devatenáct stran. Ale já si uvědomil, že mi text nabízí různé obrazy, které jsem znal třeba ze svého mládí či z vyprávění svých otců a dědů. Představení se nám tvořilo moc pěkně. V Kroměříži, kde se nám to zatím povedlo asi nejlépe, po představení lidé diskutovali a postupně přešli z té hranice hodnocení představení na své vlastní zážitky. Vyvolávalo to jejich pocity a byly to takové krásné diskuse o tom, jací jsme byli a jací jsme. Pro každou stranu textu tak mám obrazy, které jsme dotvářeli společně formou dramatické výchovy. Inscenace tím nabubřela možná o více než 30 minut.

Mluvil jste o přecházení divadla do diskusí mimo divadlo. Považujete tento princip za svůj styl?

Chtěl bych. Když se sem tam dostaneme

na nějakou přehlídku, třeba vyšší, fascinuje mě rozdílnost přístupu porotců, jak to vidí. Je krásné, když vás někdo pochválí a vychválí nad mraky. Ale z toho si člověk nic neodnese. Když pak na druhé přehlídce vás zdrbají a vyvolává to v nich úplně jiný pocit, myslím, že pak inscenace funguje, že žije, že by to tak mělo být. Jsme divadlo klasické. Nebudeme už asi jiní v našem věku. Ale pořád mám pocit, že alespoň u nás v Brodě a okolí to diskusi opravdu nabízí.

Co nyní máte v plánu?

Cvičili jsme nyní přes Teamsy. Vrátili jsme se k loutkové pohádce O Palečkovi, kterou máme rozběhnutou. U pana Maloně jsme si nechali vyrobit loutky a už to řešíme rok, měníme, furt něco vymýšlíme. Pak jsme v Ungeltu našli hru Trhni si, otče!, což je taková smutná komedie o klukovi, který bere drogy. Tatínek s tetičkou se ho snaží vyléčit a příběh jako celek odkrývá silné příběhy rodiny. Vlastně ani jedna postava není ani kladná ani záporná, má své problémy. Jednali jsme nedávno s panem Heinem, který nám daroval 10 repríz, za což mu moc děkuji. Inscenaci bychom chtěli premiérovat asi v srpnu.

Jonáš Konývka

PAMÁTNÍČEK LEOŠKY KUTHEILOVÉ

Divadlo Brod z Uherského Brodu bylo se svou inscenací Deník Leošky Kutheilové v dramatinizaci Petry Kohutové prvním sobotním představením tohoto dne národní přehlídky činoherního a hudebního divadla Divadelní Píkník Volyně 2021.

Dramatinizace Petry Kohutové napsaná na základě literární předlohy spisovatelky a scénáristky Blanky Kubešové využívá dějově i žánrově pestrou paletu dramatických situací, kterou se nám snaží nevtíravým způsobem přiblížit onu dobu padesátých let právě prostřednictvím deníku malé Leošky. Dívky postižené po obrně dysfunkcí jedné nohy a používající k chůzi už doživotně dřevěnou hůl. Dívce však tento handicap nebrání v prožívání běžných dětských starostí i radostí, což je velmi výhodné základní nastavení divadelního vyprávění jejího příběhu, který se by se nám mohl složit v obraz pohnuté a dramatické doby českých dějin poloviny dvacátého století. Kaleidoskop střídajících se obrazů umožňuje nepatetický pohled jiskřivýma, dychtivýma a zvědavýma očima malé dívky. To však stále hovořím pouze a jen o literární předloze a jejím zpracování v dramatinizaci. Ale přejděme nyní již k samotnému inscenačnímu zpracování této látky Divadlem Brod.

Vlastní režijně scénografické řešení inscenace s velkým divadelním potenciálem rozděluje hrací prostor na malé ploše, kdy je řešena jak horizontálně, tak i vertikálně. Půda, kde startuje retrospektivní vyprávění již stárnoucí Leošky, domácnost, ordinace, školní třída, státní hranice, pokoj umírající kamarádky Hedvy atd. potenciálně umožňuje stříhově měnit výše uvedená prostředí. Všechny prostory jsou přitom velmi dobře scénograficky „zabydleny“ rekvizitami i adekvátním mobiliářem. Případně jsou vyřešeny znakem, jako například ostnaté dráty na hranicích. Také v hudebním plánu je kromě ústřední lyrické melodie připravena řada tracků, ať už z hudbou dobovou atmosférotvornou včetně židovské nebo svižnější hudbou, která by mohla příběh rytmizovat.

Bohužel, ani v případě obrazových stříhů z prostředí do prostředí a ani v práci s vytváření rytmu a atmosféry hudbou se nedaří pracovat režii dostatečně sofistikovaně a řemeslně zručně, aby to vše vyprávění příběhu malé Leošky pomáhalo, ba naopak, spíše jej nedokonalá práce degraduje a rozbíjí. Otevírání a závěry jednotlivých obrazů jsou rozostřené, nekonkrétní a netematizující. Těch neustále se vršících chyb je tolik, že pochybuji, že by byly pouhým výsledkem reprízy nebo přenesením do jiného než domácího hracího prostoru jeviště. Přestože inscenace disponuje minimálně ve výkonech dvou hlavních mladých protagonistů, představitelce retro vypravěčky i v hereckém výkonu učitelky velký potenciál, není s ním režijně nakládáno dostatečně dobře. Nevyužívá se herecký kontrast, vztahy, situace nejsou vystavěny a pointy se naprosto vytrácí. Z inscenace se tím pádem vytrácí tolik potřebný a očistný humor a naopak z ní trčí pouze smutný sentiment, který nás ovšem nikterak nezasáhne.

A to je škoda, neboť velmi zajímavé téma připravené v dramatinizaci sahlo ještě v přípravě ve všech složkách inscenace po zajímavém výsledku a v případě dobového deníku malého děvčátka i autentického zážitku, který bychom si mohli s Leoškou prožít. Z výše uvedeného se tomu tak nestalo. I tak je třeba souboru za dramaturgickou volbu látky i upřímnou snahu poděkovat.

Jaromír Hruška

JEDNOHUBKY

Byla jsem z toho dobře naladěná, protože mám ráda divadla z této doby a s touto tematikou. I jsem si zanotovala ruské písně a čekala jsem, co z toho vyleze. Ale tam prostě musel být nějaký problém. I s technikem. Nechápu. Strašný pauzy. Technik asi spal. Jinak si to neumím vysvětlit.

Radka

Příliš mnoho etud v dlouhém čase. Když už se pracuje s diversifikací prostoru, chtělo by to k tomu vypracovat i světla. Možná střípky někoho slepit v nějaký příběh, který má stavbu a strukturu.

Jarka

(jen vrtí hlavou)

Iva

Těžká doba ještě více zatěžkaná scénou, hudbou i projevem.

Lenka

Byl to krásný studijní materiál. Bylo tam úplně všechno, jak se to nemá dělat.

Lukáš

I ze špatných zážitků se dá mnoho odnést.

Veronika

Jiří Havelka: Společenstvo vlastníků

DOUFÁME V LEPŠÍ PŘÍŠTÍ

Rozhovor s principálem Jaroslavem Novotným

Proč jste sáhli po Společenství vlastníků, které je nyní populární díky filmové podobě, a zároveň hraje divadlo VOSTO5?

Ano, dneska je populární, ale my jsme po textu sáhli v době, kdy ještě film neexistoval. Komunikovali jsme s autorem Jiřím Havelkou, který nám podal pomocnou ruku. Hlavně v tom, že nás povzbudil a chtěl někdy vidět, jak to hraje amatérský soubor. Před tím jsme nastudovali Příběhy obyčejného šílenství a zdálo se nám, že jsme se v tom trochu víc našli, hlavně v té absurditě života.

Pro absurditu života se vám Vlastníci zdáli jako vhodný materiál?

Vlastníci nám přišli jako logické pokračování našeho vývoje. Oslovilo nás to tím, že půdorys Vlastníků je předobrazem života, který je okolo nás. Společnost se není schopna dohodnout na základních směrech, na rozumné míře spolužití a solidarity a všichni jsme tak trochu sobci. Zároveň jsme se do toho snažili vtěsnat to, co v původním textu úplně nebylo. Ty "existenciální momenty". Je tam narození, byť nedokonané, je tam pohřeb, byť neviditelný. Jsou tam základní momenty života, které vystupují z šedého

monotónního rámce. I proto tam máme metronom, aby symbolizoval určité uvědomění si v čase, co je důležité.

Jak se vašemu souboru přihodil Radvan Pácl?

Poměrně jednoduše, protože Příběhy obyčejného šílenství jsme hráli v Činoherním klubu, kam Radvan zve amatérské soubory. S částí té inscenace nám jako mentor a poradce pomáhal František Zborník a asi Radvana upozornil. Na představení v Činoheráku Radvan reagoval a tím pádem jsme se nějak poznali. Nejen jako Divadelní Sekce a Činoherní klub, ale navázal jsem s Radvanem osobnější vztah a od toho už byl jen krok k výběru další hry, k další spolupráci. A snad to není příliš neskromné, ale řekl bych, že Radvan se v naší komunitě cítí dobře. Možná proto, že je to něco jiného, než to, co je jeho skutečná profese. Užívá si mezi námi jistou volnost a radost.

Už tedy společně pracujete na něčem dalším?

Snad neprozradím něco mysteriózního, ale vypadá to, že by pro nás mohl mít Radvan autorskou hru, která by byla speciálně psaná pro naše divadlo a naši typologii. Hra je nyní ve fázi rozpracovanosti. Takže doufám, že spolupráce s Radvanem nekončí.

Jak se vás dotknul covid?

Dotknul se každé části společnosti, a i u nás znamenal nějakou erozi struktur, vztahů. Odložili jsme spoustu akcí a už se i zdálo, že to vzdáme, ale teď doufám, že se nám podaří restart, a doufám v lepší příští.

Martin Rumler

O NESPOLEČENSTVÍ VLASTNÍKŮ

Sobotní představení Společenstvo vlastníků od pražského souboru Divadelní Sekce bylo moji první zkušeností s nehavelkovským zpracováním Havelkova textu. Tuším, že pro můj zážitek to mohlo představovat spíše handicap. Přeci jenom, text znám pouze ze dvou podob, jedné filmové a jedné divadelní, přičemž obě mi na nějaký čas vtiskly jeden určitý vzor pro to, jak slyším text, a jakkoliv bych chtěl, je těžké si tento vzor paralelně nepřehrávat. Ale tak to prostě chodí a je jen dobře, že se od tohoto vzoru po dnešku mohu začít odpoutávat a připravit se tím na příchod Společenstva do české dramatické klasiky.

Zároveň si po dnešku nejsem jistý tím, kolik úplně odlišných zpracování tohoto materiálu za svůj život uvidím. Zdá se mi totiž, že text ve své celkové genialitě, propracovanosti a sevřenosti nedává vlastně moc velké operační pole pro nějaké nečekané herecké ztvárnění. Všechny postavy jsou velmi jasně vyprofilované a zároveň ve své nepsychologičnosti nemají žádné tajné charakterní hlubiny k objevování a nuancování. Jde ostatně o komediální text, kde se před námi ocitají nikoliv charaktery, ale velmi barevné a plastické typy, hotové a ohraničené balíčky.

Především si ale po dnešku myslím, že samotný text, aby fungoval tak, jak je k tomu připraven, nedává příliš mnoho jiných možností k rozehrání než je ta, kterou jsme viděli i dnes, alespoň tedy v první půlce. Jde o rychlé, jakoby mimoděk pronášené repliky, které si jednotliví členové společenstva mezi sebou předávají tu jen tak někde na okraji skupinové konverzace, tu v rámci společné diskuse. Text nicméně například neobsahuje klasické dialogy, které by ho dělily na jednotlivé části, ale funguje jako jedno táhlé skupinové pásmo, které se lehce může začít bortit.

Nechci tu opakovat všechno to, co jsem se snažil vyjádřit na diskusi, tak jen stručně: inscenaci od začátku nesou bezpochyby skvělé herecké výkony, má několik dobrých nápadů ozvláštňujících známý rámeček (zasazení schůze do bytu pana Sokola, který ovšem není jeho, samostatný alegorický charakter Sokola samotného, použití metronomu a nebo mírně erotizující ladění Roubíčkové - byť forma Čermákova dvoření vůči ní je spíše prkenná, ve své jednoznačnosti málo uvěřitelná a vlastně zbytečná) a zároveň je od prvního okamžiku dobře patrné, že celá komediálnost je tu pouze prostředkem, kterým soubor hraje o velice bolestné a bezútěšné lidsko-společenské situaci, kterou je rozklad a nemožnost komunikace, vedoucí k extremizaci našeho myšlení. To bohužel známe nejen ze schůzí SVJ.

Otázka toho, co se dělo v druhé půli, je pro mě stále nevyřešená. Bylo cílem rozrušit pevnou Havelkovu formu? Přenést rozklad ze zobrazovaného na zobrazující? Z jeviště do hlediště? Jsou k tomu nutné lehce šaškující (mám ten dojem) výstupy postavy Nitranského? Je výhodné dělat z bratrů Čermáků zjevné padouchy?

Jsem zvědavý, jak to dopadne příště.

Lukáš Černý

Viděla jsem to podruhé a myslím, že jim spadnul řemen. Že se jim to oproti Divadelní Třísce rozjelo. Bylo to hodně, až neúnosně dlouhé a značně ploché. Pomohlo by, kdyby postavy byly více jako kariatury, kdy by každá postava a její charakter byl víc vidět. Dost věcí se jim ztrácelo, když nenechali vyznít slovní humor, mluvili přes sebe.

Jaruška

Nemám žaludek na takovou bandu zlejš individuů, myšleno postavy hry. Viděla jsem film a bohužel to nejsem schopna unést ani na jevišti. Herci mi přišli v první polovině nějací rozhození, nervózní, mimo. Nefungovalo jim načasování, sehranost. Maličko se jim to rozsypano.

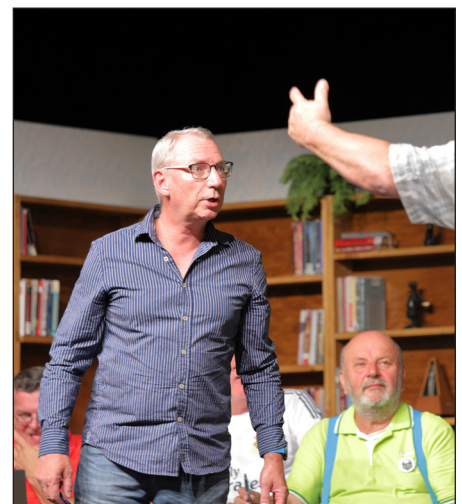
Vendulka

Místy se mi zdálo, že se bavil víc soubor než publikum. Když jsem to viděl na krajské přehlídce, bylo to naopak a bylo to daleko lepší. Nevím, co se jim s tím stalo, ale nefungovalo jim to.

Pavel

Viděl jsem to v divadle od VOSTO5, tady mi přišlo celkem fajn to ozvláštňit třeba harmonikářem a zkusit dát inscenaci nějaký rytmus. Ale pořád se nemohu zbavit dojmu, že sleduji spíš remake originálu. Navíc bylo představení nějaké utahané, což je velká škoda.

Martin

MÁME HODNĚ DOBŘE NAPSANOU ANOTACI

Rozhovor s režisérem Jakubem Pilařem

S touto inscenací jste minulý rok hráli na Hronově. Jak je to možné?
Hráli jsme v rámci off-programu. Asi to byla moje taková managerská chyba, když jsem nás už vloni v zimě přihlásil do offu. Nepočítal jsem, že bychom se tam mohli teoreticky dostat i oficiální cestou, neboť jsme byli totiž na Volyni z krajské přehlídky jen doporučení. A upřímně mě to rozhodnutí mrzí, protože jsme hráli v jedenáct večer po dešti na trávě. Prostě v divadle by to bylo lepší, to je jasné.

Kolikátá to tedy byla repríza?
Myslím, že sedmnáctá.

Tedy rádi hrajete, navíc i přes všechna omezení poslední doby.
Ano, premiérovali jsme před covidem na podzim 2019. Rád říkám, že máme hodně dobře napsanou anotaci. Hodně festivalů, kam jsme posílali přihlášky, nás s jinými inscenacemi spíše odmítali. Možná, protože nás neznali, nebo se jim nelíbila anotace, téma. Ale Klub byl přijatý skoro všude, kam jsem ho přihlásil. Před krajskou přehlídkou jsme ho tak stačili odehrát

zhruba sedmkrát. A skrze poroty, které tam byly, a za pomoci kamarádů, kteří nám k tomu dali zpětnou vazbu, jsme inscenaci dodělali k obrazu, který jste viděli dneska.

Jak jste se dostali k textu, který jste zpracovali?

Jednoduše Aura-Pont. V souboru máme hodně šikovných kluků a tři mužské role bylo první, co mě zaujalo. A líbilo se mi, že jsem měl nápady, jak s tím dál dramaturgicky pracovat. Hodně jsem cizeloval toho stevarda a pravidla klubu. Nebyly tak výrazné, některé tam byly, některé jsme přidávali. Text je ve výsledku hodně upravovaný. S autorem aktovky Jakubem Kolárem jsem pak vedl diskusi, při níž jsem si nechal úpravy schválit. On s tím souhlasil, řekl, že hrajeme úplně jiné představení než to, co napsal. Ale neřekl k tomu žádnou kritiku.

Mohl bys představit soubor? Jsi to ty, kdo nese umělecké břímě souboru?
V posledních šesti letech ano. Začali jsme v roce 2002 jako soubor ve

sborovně základní školy. Učitelé si udělali srandu, že udělají divadelní představení, a hned po prvních dvou inscenacích to přerostlo k tomu, že se to celé začalo vnímat jako regulérní divadlo. Přišli jsme i my, a to v roce 2003, kdy jsem byl ještě na základní škole. Společně jsme soubor vytvářeli až do velkého zlomu v roce 2015, kdy náš principál a zakladatel Josef Magula náhle umřel. A my si ze dne na den museli říct, co dál. Nebyli jsem na nic zvyklí, protože vše dělal on. My se jen vezli a hráli. Tehdy jsme nastoupili my s Martinem, který hraje Lingvistu, a společně nyní divadlo vedeme. A já jsem tedy hlavní dramaturg. Ostatní se zatím toho vedení trochu bojí.

Došlo tedy k radikálním změnám?
Nemyslím si, že by po Pepově smrti přišel nějaký výrazný skok. Ale je jasné, že to nyní stavíme na vlastních pocitech – jemu bylo šedesát, nám je třicet pět. Pracujeme s textem, uchopením a tím, co chceme hrát, trochu jinak. Původně jsme hráli klasické vesnické divadlo a je zas pravda, že toto se tomu již moc nepodobá. Myslím,

že v současné době by nás mohly charakterizovat hlubší jednoaktovky s jakousi přidanou hodnotou. Nechceme být prvoplánoví. Ale snažíme se i hrát pro naše vesnické publikum. Máme v repertoáru Amanta od Pavla Němce, což je klasická situační komedie s dveřmi. S tou jezdíme po vesnicích po okolí. Snažíme se tak uspokojit i naše diváky. Ale i sebe a učít se ten žánr. Jsem samouk, baví mě to, čtu knížky, chodím na semináře. Tedy zkusím i to, jestli dokážu situační komedii udržet pohromadě a podobně.

Jonáš Konyvka

RECENZE

TŘI MUŽI V IGELITU

Hra Jakuba Kolára má charakter anekdotické drobničky, která nás přivádí do prostředí podivného zařízení – Klubu, kde se ocitají svými ženami opuštění muži a kde se tito muži mohou utápět ve své sebelitosti nebo léčit pošramocené ego pochybným sebevědomím. My vidíme setkání dvou mužů – Lingvisty (první výše jmenovaný případ), kterého opustila manželka – sama hobojistka – se (skutečným či údajným) profesionálním čističem hobjů, a Buldozer (druhý výše jmenovaný případ) – chronický lovec ženských srdcí, jejichž majitelky opouští dřív, než by jeho opustily ony samy. Tyto dva nedobrovolně, resp. dobrovolně opuštěné muže obsluhuje Stevard, jakýsi vládce Klubu. Půvabně a vtipně je herecky ztvárněn především Lingvista Martina Kozáka, který tvoří obraz typického nešťastníka.

Už samotnými jmény postav autor zřejmě naznačuje, že půjde o jisté zobecnění. Jako by Buldozer byl zástupce všech záletníků a Lingvista všech mužů, kteří se nemohou smířit s tím, že jejich manželky odešly s někým jiným. Postava Stevarda pak jako by odkazovala k Číšníkovi v Sartrově S vyloučením veřejnosti. Stejně jako ten Sartrův i Kolárův „číšník“ pravidelně připomíná svým hostům specifická pravidla, kterými je třeba se během zdejšího pobytu řídit. S tím rozdílem, že v případě Kolárova Klubu není příliš jasné z jakého důvodu.

Scénické řešení – režisérem, dramaturgem i scénografem inscenace je Jakub Pilař – jako by se také jakémusi „očistci“ (možná vědomě, možná nevědomě) blížilo. Co do scénografie nikoli skryté – jako v případě Sartra – ale zcela zjevně. Neocitáme se v realisticky budovaném baru, na jehož pravou podstatu máme teprve přijít, ale vlastně v prostoru jakoby rovnou symbolickém: výrazná igelitová vproštěd prořízlá stěna odděluje přední část s dvě podsvícenými stolkami od zadní části, odkud se zjevuje a kde se opět ztrácí Stevard a kam občas na chvíli zaběhnou i oba muži. Takové řešení vzbuzuje dojem, že by snad mělo jít o místo, kde se má rozhodovat o něčem zásadním. Ale brzy se v inscenaci vyjeví, že jde vlastně jen o anekdotické, náhodné a bizarní setkání dvou životních postav. A pointou této anekdoty – tj. výsledek vzájemného působení dvou rozdílných pohledů na svět – je jednoduché naznání, že sebelitostivé sebeprožívání je zcela banální.

Štěpán Pácl

JEDNOHUBKY

(On) Doufám, že se shodneme na tom, že se do toho klubu nikdy nepodívám. A na divadlo se rád podívám ještě jednou. (Ona) Pro mě bylo asi nejsilnější, jak začali na konci počítat ty počty osamělých chlapů.

Eva a Jiří

Představení jsem už jednou viděla, tak mě již tolik nepřekvapilo. Ale myslím, že bylo velmi zajímavé.

Ivana

Moc se mi to líbilo. Bylo to příjemně krátké, a přitom to nebylo úplně krátké. Strašně závidím souboru, že mají scénu, která se dá naložit do jednoho auta včetně herců a vyjet na staci. Protože my máme vždycky všechno strašně velké. Bylo to super. Jsem spokojený.

Štěpán

Zatím je to nejlepší představení, které jsem dnes viděl. Kluci jsou velice šikovni. Hrozně moc textu a skoro žádná chyba. Perfektní, mně se to opravdu moc líbilo. Jednoduchá scéna.

Dušan

Téma, které se dotkne každého. Mě z pohledu ženy to oslovilo. Zvláště to, jak ona s ním zametala. Ona ho zničila. A vzala jsem si z toho ponaučení, že jim musíme nechat nějakou důstojnost, alespoň minimální.

Ester

Já jsem tomu nerozuměla, protože to je určitě pánské představení.

Marie

JEVIŠTNÍ ŘEČ

Jedním ze dvou souborových seminářů je letos na Pikniku Jevištní řeč. Pro soubor DIVADLA (bez záruky) PRAHA jej vede lektorka Eva Spoustová.

“Souborový seminář nám dává skvělou příležitost zúčastnit se společně volyňské přehlídky a vidět zajímavá a inspirativní představení a zároveň se něco nového naučit,” vysvětluje vedoucí souboru David Slížek. “Už jsme tady měli dramaturgický seminář s Kateřinou Fixovou a herecký s Hankou Frankovou, oba byly skvělé,” dodává.

Zkušená a oblíbená lektorka Eva Spoustová si při semináři odbyla životní premiéru. „Ještě nikdy se mi nestalo, abych měla v semináři samé holky. Říkáme tomu Gynekologický kroužek. Máme malinko jinou atmosféru, je to důvěrnější.“

Máš zkušenosti se souborovými semináři?

Když děláš se souborem nebo ročníkem na škole, tak je to vlastně souborový seminář. Je to omezené na to, nakolik dobře znáš ty lidi. Když je to tvůj soubor, tak samozřejmě můžeš udělat víc, než když přijdeš jako cizí lektor do nějakého souboru. To se pár dní rozkoukáváš, je tam vzťahový pavouk, kterému nerozumíš.

HERECKÁ PRÁCE A DRAMATURGIE

DS Sud Suchdol na Lužnicí je druhým souborem, který využil možnost pracovat na souborovém semináři. Obsahem je herecká práce a krátký vhled do praktické dramaturgie a seminář vede dramaturgyně Kateřina Fixová a režisér Štěpán Pácl:

Vidíš na souborovém semináři nějaké přínosy, nebo naopak úskalí?

U běžných seminářů vzniká napětí mezi tím, že já nikoho ze skupiny seminaristů neznám a oni sebe také ne. Tady je zajímavé, že já je neznám a oni sebe ano. A ve chvíli, kdy vstupují do cvičení, které nárokuje nějaké nasazení a zapojení, tak se musí vypořádávat s tím, jak moc dobře se znají. V případě Sudu bylo inspirativní vidět, jak se skupina, která se velmi dobře zná a má uvnitř velmi jasné vztahy, proměňuje a jak nachází členové k sobě nové cesty. Dobrá byla i druhá věc, která mi zprvu nedošla: to, o čem jsme mluvili na rozborovém semináři jejich představení Sherlocka, se nakonec projevilo a pojmenovali jsme to i v tom, co jsme společně ty tři bloky dělali. Není to tak možné dělat vždycky, je téměř nemožné, aby souborový seminář hned navazoval na ten rozborový, ale v něčem mi to přišlo hodně dobré. Skrze cvičení začal soubor přemýšlet o hereckých problémech své inscenace a našel třeba inspiraci, jak může pracovat dál.

Měl jsem pocit, že se třeba lidé díky tomu, že se už na začátku znají, méně stydí před ostatními.

Já jsem nikdy nezažila, že by se lidé v semináři ostýchali, takže to proti individuálním seminářům není pro mě změna. Lidi mají různé druhy ostychů a vnitřních strachů, ale stačí, aby se přesvědčili, že je to prostředí bezpečné.

Jednou z seminaristek je i Gabriela Sanderson.

Co očekáváš od souborového semináře?

Pro mě to má výhodu v tom, že se všichni známe a naše společná práce může být uvolněnější.

Už jsi měla zkušenost s Evou Spoustovou?

Ne, ale strašně jsem se na ni těšila. Eva je člověk s neskutečnou energií, moc mě to baví.

Už jsem se dozvěděl, že jste se sešly v semináři samé holky.

Ano a díky tomu může třeba Eva říkat věci tak, jak by je ve smíšené skupině neřekla. Celkově je to vtipné, pánevni dno jede od rána do večera.

Martin Rumler

A co říká autorka a režisérka souboru Lenka Chaloupková?

Proč jste využili možnost souborového semináře?

Cítíme, že máme hodně nedostatků a pořád jsme odhodláni to zlepšovat. Věříme, že se dozvíme mnoho zajímavého, co nám pomůže na další dlouhé cestě.

Využili jste seminář k nějakému konkrétnímu cíli, třeba připravované inscenaci?

Štěpánovi Páclovi jsme řekli, že přijmeme vše, co pro nás připraví. Jen jsme mu poslali dvě hry, které už hrajeme, ale na kterých bychom rádi pracovali. Nechtěli jsme ho stavět do pozice, že bude za nějaký náš výsledný tvar zodpovědný a my ho následně zklameme. Nechtěli jsme si najmout režiséra pro nějakou naši hru. Takže scénáře jsme mu dali spíš pro to, aby věděl, co tak asi děláme. Nakonec se Štěpán zaměřil spíš na obecnější věci, což vůbec není na škodu, protože s nimi budeme spíš pracovat ve všech dalších inscenacích.

Ještě vás čeká poslední část semináře, kde s vámi bude pracovat dramaturgyně Kateřina Fixová.

Ano, to už bude práce pro mě a manžela Vítka, protože píšeme hry. U jedné řešíme nějaké problémy a určitě rádi využijeme dramaturgické okénko a postřehy Káti Fixové.

Martin Rumler

...dokončení ze strany 1

Vznikla studentská iniciativa NE!MUSÍŠ TO VYDRŽET. Studenti a studentky začali vypovídat o věcech, které jim nepříjdou normální, o tlaku, který se na škole děje. Všichni za mnou chodí a ptají, co to vaše Me Too na DAMU? Ono to ale není jen o tom. Jeden z mnoha příběhů naráží na sexuální obtěžování, ale z valné většiny jde o komunikaci, mezilidské vztahy. Vždycky jsem věděla, že na některých katedrách je prostředí hodně nátlakové, náročné psychicky i fyzicky. Studenti třeba na činohře přijdou v osm ráno do školy a odcházejí v osm večer, nemají čas jíst a spát a do toho je na ně vyvíjen silný psychický tlak. I já, musím se přiznat, jsem měla pocit, že je to normální, že takhle to je, protože u divadla je to přece těžké. Výpovědi studentů mi ale dost otevírají oči, společnost se posouvá a ne všechno si máme nechat líbit a ne všechno je fakt normální. Jsem ráda, že se o tom začíná mluvit a věřím, že se začne něco dít.

Ted' jsme na půdě amatérského divadla. Zkusila sis někdy být lektorem v porotě či v semináři?

To byl skoro splněný sen. Jezdím roky na Jiráskův Hronov a prošla jsem spoustou seminářů a potom jsem od Simony Bezouškové dostala příležitost lektorovat seminář produkce. Byl to pro mě neuvěřitelný zážitek. Seminaristé byli neskutečně kreativní a otevření. Baví mě to hodně. Fascinovala mě otevřenost, se kterou tam šli. Říkala jsem si, co já vám budu říkat, přihlásili se i lidé, kteří produkční zkušenost měli. Ale to, jak se i vzájemně obohacovali, bylo nevídané.

Poslední dobou tě vidáme na Divadelním Pikniku, což je přehlídka činoherního divadla. Ale my všichni víme, že tvůj vztah ke klasické činohře je, řekněme, rezervovaný. Jezdíš nás sem provokovat? Nebo snad začínáš brát činohru na milost?

To není tak, že bych k činohře přistupovala s despektem. Já mám prostě ráda experimentující divadlo, mám ráda, když se ke klasickému textu přistupuje novými formami. Proto se o mě šíří ta nepěkná pomluva, že nemám ráda činohru. I odsud ale vždy odjízďím s několika velkými zážitky.

Amatérské divadlo a DAMU jsou dva pilíře tvého divadelního bytí, ale zapomenout bychom neměli ani na Cabaret CALEMBOUR.

Ano, to je soubor, nezávislé divadlo, který si založili tehdy ještě studenti DAMU, a tady pozor, katedry činoherního divadla, Milan Šotek, Igor Orozovič, Jiří Suchý z Tábora, se kterým jsem hrála u ochotníků, Lucie Polišínská a Klára Klepáčková. Je to autorské divadlo a zabýváme se kabaretem, tím čistě literárně-hudebním. Milan Šotek píše všechny hry a většinu textů, Igor skládá hudbu, písňové texty píšou všichni tři kluci. Už spolu s chutí děláme dvanáct let. Má to formu nezávislého divadla, která mě baví.

Když zmiňuješ nezávislé divadlo. Nedávno se stala členkou rady Asociace nezávislých divadel ČR.

AND ČR se věnuje kulturní advokacii, jsme zájmovým sdružením hájícím malá nezávislá divadla, která na rozdíl od zřizovaných příspěvkových divadel, o která se stará zřizovatel, to na poli kultury mají těžší. Zprostředkováváme komunikaci v této sféře. Mou ambicí je, že by se nám třeba povedla spolupráce amatérské scény s nezávislými profesionály, networking. Tohle propojení by pro mě mohlo být zajímavé, když jsem členkou rady AND i členkou odborné rady pro amatérské činoherní divadlo při NIPOS-ARTAMA.

Martin Rumler

KONCERT

V podvečer měla na zahradě Na Nové vystoupení písničkářka Eva "Blondýna" Suková. Vystoupila z karavanu, zahrála, zaspívala, přečetla několik básní o strašidlech a zase nastoupila. Děkujeme!

ZÁPIS ZE SCHŮZE SPOLEČENSTVA POROTCŮ

Společenstvo porotců ve složení: Adam Doležal, Štěpán Pácl, Miroslav Ondra, Lukáš Český a Jaromír Hruška

O svolání shromáždění byli lektoři uvědoměni pozvánkou 15 dní před konáním schůze.

Navržený program schůze:

1. volba skrutátora, ověřovatele hlasování, zapisovatele, ověřovatele zápisu, ověřovatele ověřovatelů hlasování a zápisu, pověřence pro ochranu osobních údajů a ověřovatele ochrany osobních údajů před pověřencem pro ochranu osobních údajů
2. schválení programu
3. zpráva o inventarizaci stavu hladin v lahvích vína a dostupném množství kafe
4. schválení zprávy o inventarizaci stavu vína a dostupném množství kafe
5. volba pověřence pro proviant
6. schválení postupu a rozpočtu pro řádné doplnění zásob
7. pauza na občerstvení
8. zpráva o pauze na občerstvení
9. schválení zprávy o pauze na občerstvení
10. zpráva o inventarizaci stavu hladin v lahvích vína a dostupném množství kafe po pauze na občerstvení
11. schválení zprávy o inventarizaci stavu vína a dostupném množství kafe
12. usnesení o pověření proviantního důstojníka doplněním zásob
13. zpráva o zhlédnutí představení (zejména o způsobu zhlédnutí, podmínkách v hledišti, plynulosti přesunu z porotovny do hlediště atd.)
14. diskuse o zprávě o zhlédnutí představení
15. schválení zprávy o zhlédnutí představení
16. návrh usnesení společenstva o urychleném řešení případných problémů při přesunu ke sledování představení a při jeho samotném sledování a o rozpočtu na realizaci výše zmíněných opatření
17. pauza na občerstvení
18. zpráva o pauze na občerstvení
19. schválení zprávy o pauze na občerstvení
20. zpráva o inventarizaci stavu hladin v lahvích vína a dostupném množství kafe
21. schválení zprávy o inventarizaci stavu vína a dostupném množství kafe
22. usnesení o pověření proviantního pověřence k doplnění zásob
23. projednání plánu na revizi zprávy o plánu naplánovaného nad plán plánovaných plánů na diskusi o zhlédnutém představení
24. volba revizního pověřence
25. zpráva o plnění zásad ochrany osobních údajů
26. schválení zprávy o plnění zásad ochrany osobních údajů
27. projednání zprávy o počtu a stavu pověřenců společenstva porotců
28. hlasování o přerušení schůze z důvodu vypršení času určeného pro poradu poroty

PROGRAM

Neděle 4. července 2021

14.00 Ochoťnický spolek ŽUMPA, Nučice / režie: Jan Čížek
James Graham: **Příznání**

16.45 Divadlo Navenek, Kadaň / režie: Tereza Gvoždiáková
D. Macmillan: **Všechny báječné věci**

18.00 Diskuse (Příznání)

19.15 Šediny z dědiny / režie: Pavel Skála a Jan Mrázek
Gabriela Preissová: **Její pastorkyňa**

20.40 Divadlo Navenek, Kadaň / režie: Tereza Gvoždiáková
D. Macmillan: **Všechny báječné věci**

22.30 Diskuse (Její pastorkyňa, Všechny báječné věci)

koupaliště - Ples koupaliště

Pondělí 5. července 2021

10.00 Divadlo Navenek, Kadaň / režie: Tereza Gvoždiáková
D. Macmillan: **Všechny báječné věci**

14.00 Divadlo poPUD, Brno / režie: Jirí Petru
P. Skinner: **Na troskách civilizace**

16.45 Diskuse (Na troskách civilizace)

18.00 DS Čapek a DS Dohráli jsme, Uherské Hradiště / režie: H. Nemravová
Gabriela Preissová: **Jenůfka**

19.45 Diskuse (Jenůfka)

21.00 Divadelní spolek Vojan, Libice nad Cidlinou / režie: Jaroslav Vondruška
Miroslav Horníček: **Slaměný klobouk**

23.45 Diskuse (Slaměný klobouk)

Zpravodaj XXIX. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2021.
Redakce: Martin Rumler, Jonáš Konývka, David Slížek. Vydává Volyněská kultura.
Náklad 100 výtisků.